

1

Už mě to přestávalo bavit.

Casey a Jessica ze sebe už zase dělaly absolutní idiotky a potřásaly zadkama jako ve videoklipu nějakýho rappera. Ale kluci takový výstupy nejspíš žerou, co? Přemýšlela jsem ten večer už tak postě, proč jsem se sem od nich nechala zatáhnout. Už zase.

Pokaždé když jsme do Hnízda přišly, bylo to stejné. Casey a Jessica tančily, flirtovaly, přitahovaly pozornost každé osoby mužského pohlaví v okolí a nakonec se nechaly z mejdanu odtáhnout svojí ochrannou nejlepší kámoškou – mnou – než je někdo z těch nadržených zvrhlíků stačil zneužít. Já jsem mezitím celý večer vysedávala na baru a povídala si s Joem, třicetiletým barmanem, o „problémch dnešní mládeže“.

Měla jsem za to, že by se Joe asi urazil, kdybych mu řekla, že jeden z největších z těch problémů vězel právě v tomhle zpropadeném místě. Hnízdo dřív bývalo opravdový bar, který před třemi lety předělali na klub pro teenagery. Rozvrzaný dubový barový pult tam sice stále ještě byl, ale Joe už za ním servíroval jen limonády, zatímco děvka tančila nebo poslouchala živou hudbu. To místo jsem nesnášela z toho prostého důvodu, že se tam moje kámošky, které se většinu času dokázaly chovat jakž takž rozumně, chovaly jako blbky. Na jejich obranu však musím říct, že v tom nebyly samy. O víkendech se tam ukázala polovina Hamiltonské střední a důstojnost si po odchodu z klubu nezachoval nikdo.

Jako vážně, co je na tomhle zábavného? Chce se mi týden co týden tančit na tu samou techno hudbu se stejným basovým rytmem? Jasně! A potom možná začnu balit tohohle upoceného nadržného fotbalistu. Třeba spolu provedeme hluboké debaty o politice a filozofii, zatímco se na sebe budeme lepit. Uf. No jasně.

Casey se svalila na stoličku vedle mě. „Měla by sis jít zatancovat s náma, B,“ vyhrkla celá zadýchaná z toho potřásání zadkem. „Je to nářez.“

„To rozhodně je,“ zamumlala jsem.

„Proboha!“ Z druhé strany si ke mně přisedla Jessica a medově blondátý culík jí nadskočil. „Viděly jste to? No tak viděly jste to? Harrison Carlyle mě totálně balí! Viděly jste to? Achmůjbože!“

Casey protočila bulvy. „Ptal se tě, odkud máš ty boty, Jess. Je totálně teplej.“

„Je moc hezkej na to, aby byl teplej.“

Casey ji ignorovala a přejela si prsty za uchem, jako by si za něj zastrkovala neviditelné prameny vlasů. Ten zvyk jí zůstal z doby předtím, než si nechala udělat svůj momentální cool blondatý krátký sestřih. „B, měla by sis s náma zatancovat. Vzaly jsme tě sem, abysme se s tebou bavily – ne, že by s Joem taky nebyla zábava.“ Zamrkala na barmana, patrně v naději, že jí z toho kápne nějaká ta limonáda zdarma. „Ale my jsme tvoje kámošky. Měla by sis s náma zatančit. Že jo, Jess?“

„Rozhodně,“ souhlasila Jessica a pokukovala přitom po Harrisonovi Carlylovi, který seděl v boxu na druhém konci místnosti. Zarazila se a otočila se zpátky na nás. „Počkat, cože? Já vás neposlouchala.“

„Vypadáš, že se tu děsně nudíš, B. Chci, aby sis to tu taky trochu užila.“

„Je mi dobře,“ lhala jsem. „Fakt mě to tu baví. Víte, že neumím tancovat. Jen bych vám překážela. Běžte... žít naplno, nebo tak něco. Mně bude dobře tady.“

Casey do mě upřela pohled přivřených oříškových očí. „Jseš si jistá?“ zeptala se.

„Naprosto.“

Zamračila se, ale pak pokrčila rameny, popadla Jessicu za zápěstí a táhla ji zpátky na parket. „Do háje!“ křičela Jessica. „Zpomal, Case! Urveš mi ruku!“ Potom se rozjařeně prodraly do středu místnosti a rozhoupaly boky v rytmu pulzujícího techna.

„Proč jsi jim neřekla, že ti je mizerně?“ zeptal se Joe a přisunul ke mně sklenici třešňové coly.

„Mně není mizerně.“

„A lhát taky neumíš,“ odpověděl, než na něj z druhé strany baru začala pokřikovat skupina drinkuchtivých prvků.

Srkala jsem si svou colu a sledovala přitom hodiny nad barem. Vteřinová ručička jako by zamrzla na místě a já se modlila, aby ten krám byl prostě rozbitý nebo tak něco. Nehodlala jsem po Casey a Jessice chtít, aby šly domů, dokud nebude aspoň jedenáct. Kdybych s tím začala dřív, kazila bych jim zábavu. Ale podle těch hodin ještě nebylo ani devět a já už cítila, jak na mě z toho techna jde migréna, kterou ještě zhoršovalo to pulzující stroboskopické světlo.
Hni sebou, vteřinovko! Hni sebou!

„Ahojky.“

Protočila jsem oči a obrátila se, abych na toho narušitele mohla vrhnout nevraživý pohled. Tohle se mi čas od času stává. Posadí se vedle mě týpek, většinou pod parou nebo s nelibým tělesným oděrem, a pokouší se o nezávaznou konverzaci. Gen s pozorovacími schopnostmi evidentně nezdědil, jelikož jsem se tvářila tak, že by mu mělo být sakra jasné, že zrovna nemám náladu nechat se někým okouzlovat.

Z kluka, který obsadil vedlejší stoličku, překvapivě netáhla ani tráva, ani pot. Vlastně jsem z něj možná ucítila dokonce závan kolínské. Ale moje znechucení jen dosáhlo nových výšin, když mi došlo, komu ta kolínská patří. To už radši nějakou vyhulenou smažku.

Zatracenej. Wesley. Rush.

„Co chceš?“ vyjela jsem na něj a ani se neobtěžovala se zdvořilostí.

„Ty jsi taková od přírody milá holka, vid’?“ zeptal se sarkasticky. „Vlastně jsem si s tebou přišel promluvit.“

„No tak to máš blbý. Dneska s nikým nemluví.“ Hlasitě jsem usrkávala ze své skleničky a doufala, že té nepřiliš zamaskované výzvy k odchodu uposlechne. Takové štěstí jsem neměla. Úplně jsem cítila, jak se mi pohled těch jeho tmavě šedých očí plazí po těle. Nemohl ani předstírat, že se mi dívá do očí, ne? Grr!

„No tak,“ škádlil mě. „Nemusíš být takhle odtažitá.“

„Nech mě na pokoji,“ procedila jsem skrz zařaté zuby. „Běž si to svoje osobní kouzlo zkoušet na nějaký couře s nízkým sebevědomím, protože na mě to nezabírá.“

„Ale mě coury nezajímají,“ odpověděl. „Nejsou můj typ.“

Odfrkla jsem si. „Každá, která by s tebou ztrácela čas, je naprosto jistě coura, Wesley. Nikomu se vkusem, úrovní nebo důstojností nemůžeš připadat přitažlivější.“

Dobře. To jsem malinko lhala.

Wesley Rush byl ten nejodpornější playboy a sukničkář, který kdy překročil práh Hamiltonské střední... ale byl docela sexy. Možná kdybyste ho ztlumili... a usekli mu ruce... možná – ale jen možná – by se pak dal snést. Jinak to byl totální kretén. Nadržený kretén.

„A ty úroveň a důstojnost *máš*, předpokládám?“ zeptal se s širokým úsměvem.

„Ano, to mám.“

„To je škoda.“

„To má být tvůj pokus o flirtování?“ zeptala jsem se. „Jestli jo, selhals. Epicky.“

Uchechl se. „Ve flirtování neselžu nikdy.“ Pročlsl si tma-

vé vlnité vlasy a trochu poupravil ten pokřivený arogantní úsměv. „Jen se chovám přátelsky. Snažím se si s tebou hezky popovídat.“

„Sorry. Nemám zájem.“ Odvrátila jsem se od něj a znovu se napila třešňové coly. Ale on se nehnul. Ani o píď. „Už můžeš jít,“ řekla jsem důrazně.

Wesley si povzdychl. „Tak fajn. Vážně mi to moc ne-usnadňuješ. Tak ti to prostě řeknu narovinu. Musím uznat, že seš chytřejší a tvrdohlavější než většina holek, s kterýma se bavím. Ale nepřišel jsem jen na vtipnej pokec.“ Přesunul svou pozornost k tanečnímu parketu. „Vlastně potřebuju, abys mi pomohla. Víš, tvoje kámošky jsou k nakousnutí. A ty, zlato, seš jejich Otká.“

„Je to vůbec slovo?“

„Ošklivá. Tlustá. Kamarádka,“ objasnil. „Bez urážky, v tomhle případě to seš ty.“

„Já nejsem žádná –!“

„Hej, nerozhohňuj se hned tak. Neješ žádná obluda, ale v porovnání...“ Pokrčil svými širokými rameny. „Uvažuj. Proč tě sem tahají s sebou, i když netancuješ?“ Dokonce měl tu drzost se ke mně naklonit a poplácat mě po koleni, jako by se mě snažil uchlácholit. Ucukla jsem a on svoje prsty plynulým pohybem přesunul z mého kolene ke svému čelu, aby z něj odhrnul neposlušný pramen vlasů.

„Hele,“ pokračoval, „máš sexy kámošky... vážně sexy kámošky.“ Odmlčel se a chvíli sledoval dění na parketu, potom se znovu otočil ke mně. „Prostě – vědci prokázali, že každá parta má jeden slabší článek, Otku. A holky dobře reagují na kluky, co se s jejich Otkama baví.“

„Smažky si teď říkají vědci? To jsem ještě neslyšela.“

„Nebud' tak zatrpklá,“ odpověděl. „Jenom říkám, že hol-kám – jako třeba tvým kámoškám – přijde sexy, když kluk ukáže svojí citlivější stránku a baví se s jejich Otkou. Takže tím, že se s tebou teď bavím, se mi zdvojnásobuje šance, že dneska zasunu. Tak mi, prosím, trochu pomoz a předstírej, že si tu konverzaci užíváš.“

Delší dobu jsem na něj ohromeně zírala. Krása je opravdu jen povrchová záležitost. Wesley Rush možná měl tělo jako řecký bůh, ale jeho duše byla stejně temná a prázdná jako dno mojí skříně. Takovej parchant!

Jedním plynulým pohybem jsem vyskočila na nohy a vy-chrstla obsah svojí skleničky Wesleyho směrem. Třešňová cola ho polila od hlavy až k patě a umazala mu to draze vy-padající bílé tričko s límečkem. Kapky tmavé tekutiny se mu blyštěly na tvářích a ztmavovaly hnědé vlasy. Tvář se mu roz-hořela vztekem a ostře řezaná čelist se hněvivě zatnula.

„A to bylo za co?“ vyjel na mě, zatímco si hřbetem ruky otíral obličej.

„Za co myslíš?“ zaburácela jsem, ruce sevřené v pěst.

„Upřímně, Otičko, nemám tušení.“

Ve tvářích mi vzplály zuřivé plameny. „Jestli si myslíš, že dopustím, aby odsud jedna z mých kamarádek odešla s tebou, Wesley, seš úplně, ale úplně vedle,“ odsekla jsem. „Seš nechutnej povrchní sukničkářskej hňup a já doufám, že tu colu z toho debilního šprtáckýho trička nevyperěš.“ Než jsem odkráčela, ještě jsem se ohlédla přes rameno a dodala: „A nejmenuju se Otička. Jsem Bianca. Už od základky spolu máme dílny, ty egocentrickej kreténe.“

Nikdy jsem si nemyslela, že něco takového řeknu, ale díky bohu, že to pitomý techno hrálo tak nahlas. Tu naši epizodku neslyšel nikdo kromě Joea a tomu to celé určitě připadalo k popukání. Abych našla svoje kamarádky, musela jsem se prodrat přeplněným parketem. Když jsem na ně konečně narazila, popadla jsem Casey a Jessicu za lokty a odváděla je k východu.

„Hej!“ protestovala Jessica.

„Co se děje?“ zeptala se Casey.

„Padáme odsud,“ ucedila jsem a táhla jejich vzpírající se těla za sebou. „Vysvětlím vám to v autě. Prostě v týhle díře nevydržím už ani vteřinu.“

„Nemůžu se nejdřív rozloučit s Harrisonem?“ zakňourala Jessica a snažila se mi vykrotit ze sevření.

„Jessico!“ Jak jsem k ní otáčela hlavu, bolestivě mi šklublo v šiji. „On je *teplej!* Nemáš šanci, tak už to vzdej. Já odsud *potřebuju* vypadnout. Prosím tě!“

Vytáhla jsem je na parkoviště, kde se nám do tváří zakousl ledový lednový vzduch. Casey s Jessicou přestaly vzdorovat a shlukly se kolem mě, každá z jedné strany. Nejspíš zjistily, že jejich úbory, jejichž účelem bylo působit sexy, se špatně vypořádávají s nápory větru. V těsném hloučku jsme se vydaly k mému autu a rozdělily se teprve u předního nárazníku. Stiskla jsem odemykácí tlačítko na klíčích, abychom mohly bez průtahů nastoupit do poněkud teplejšího interiéru Saturnu.

Casey se schoulila na sedadle spolujezdce a drkotajícími zuby procedila: „Proč odjíždíme tak brzy? B, vždyť je teprve tak čtvrt na deset.“

Jessica trucovala na zadním sedadle zabalená ve staré dece jako v kukle. (Moje šuntský topení fungovalo jen občas, tak jsem si na podlaze vozila hromadu dek.)

„S někým jsem se pohádala,“ vysvětlovala jsem a zbytečně rázným pohybem jsem zastrčila klíček do zapalování. „Vychrstla jsem na něj svoji colu a nehodlala jsem tam čekat na jeho reakci.“

„S kým?“ zeptala se Casey.

Té otázky jsem se děsila, protože mi bylo jasné, jak budou reagovat. „S Wesleyem Rushem.“

Mou odpověď následovaly dva extatické dívčí vzdechy.

„Ale no tak,“ vysupěla jsem. „Ten kluk je normální děvkař. Nemůžu ho vystát. Vyspí se se vším, co vidí, a místo mozku používá to, co má v kalhotách – a to má mikroskopický rozměry.“

„O tom pochybuju,“ poznamenala Casey a znovu si povzdychla. „Proboha, B, jen ty můžeš najít na Wesleyem Rushovi nějakou vadu.“

Zabodla jsem do ní vražedný pohled a potom jsem otočila hlavu, abych mohla vycouvat z parkoviště. „Je to kretén.“

„To není pravda,“ vložila se do toho Jessica. „Jeanine říkala, že s ní nedávno mluvil na jednom mejdanu. Byla tam s Vikki a Angelou a prý k ní prostě přišel a posadil se vedle ní. Byl vážně milej.“

To dávalo smysl. Jeanine rozhodně byla za Otku, když si vyšla s Angelou a Vikki. Přemýšlela jsem, s kterou z nich Wesley ten večer šel domů.

„Je roztomilej,“ řekla Casey. „Ty se jen chováš jako slečna Cynická jako vždycky.“ Vřele se na mě usmála. „Ale co

ti sakra udělal, žes na něj vylila colu?“ *Ted* už zněla znepokojeně. To to trvalo. „On ti něco řekl, B?“

„Ne,“ lhala jsem. „O nic nejde. Jen mi leze na nervy.“
Otkla.

Zatímco jsem až moc rychle projížděla 5. ulicí, to slovo se mi převalovalo v hlavě. Nedokázala jsem se přimět k tomu, abych svým kamarádkám o té úchvatné nové urážce, která mi zrovna rozšířila slovní zásobu, pověděla. Ale když jsem se na sebe zadívala ve zpětném zrcátku, jako bych si to Wesleyho prohlášení, že jsem ta neatraktivní, nežádoucí osoba, která se s nimi jen veze (spíš nechává táhnout), jen potvrdila. Jessičina dokonalá postava ve tvaru přesýpacích hodin a milé přívětivé hnědé oči. Caseyina dokonalá pleť a kilometr dlouhé nohy. Nemohla jsem se srovnávat ani s jednou.

„No, myslím, že bysme měly vyrazit na další mejdan, když je ještě tak brzo,“ navrhla Casey. „Jeden je prý v Oak Hillu. Někdo přijel z vejšky domů na Vánoce a rozhod se, že to pojme ve velkém. Dneska ráno mi o tom říkala Angela. Chce se vám tam jet?“

„Jasně!“ Jessica se pod dekou napřímila. „Rozhodně bysme tam měly jet! Na vysokoškolskejch mejdanech jsou vysokoškoláci. No nebude to bezva, Bianco?“

Povzdychla jsem si. „Ani ne.“

„Ale no tak.“ Casey se natáhla a stiskla mi předloktí. „Tentokrát nemusíš tančit, dobře? A s Jess ti slibujeme, že od tebe odeženeme všechny pěkný kluky, když je tak očividně nesnášíš.“ Ušklíbla se ve snaze popíchnout mě zpátky k dobré náladě.

„To není pravda, že nesnáším všechny pěkný kluky,“
ohradila jsem se. „Jen toho jednoho.“ A po chvíli jsem si
znovu povzdychla a zabočila na okresku. „Fajn, půjdeme
tam. Ale pak mi koupíte zmrzku. Dva kopečky.“

„Platí.“